

Světice pro nesnadnou dobu.

Laikové jsou kvasem církve

Narodila se jako 24 dítě barvíře a barvířky ze Sieny v roce 1347. Bylo jí 6 let, když jí uchvátil Kristus. V sedmi letech složila slib panenství. Střední třída touží mít účast na náboženském životě a vznikají různá laická sdružení – prvopočátky třetích řádů. V šestnácti letech se připojuje k bratrstvu kajícnic – *mantelat*. Nosí kápi sv. Dominika s posláním jako otec Dominik. Po své mystické svatbě se cítí povolána k uzavřenosti. Ošetřuje nemocné. Kolem roku 1373 začínají její veřejná kázání. Kolem ní se vytváří skupina *bella brigáda* – směsice mužů, žen, kněží a řeholníků všeho druhu a doprovázejí jí při její misii. Kateřina vášnivě miluje církve a za její jednotu se obětuje, ačkoliv je nevzdělaná, žena a laička.

Naučila se žít ve své vnitřní komůrce poznání sebe sama v Bohu a Boha v sobě. Všude ji může mít sebou – není závislá na prostoru. Víra Kateřiny tak může působit v srdcích občanského i politického světa. Má optimistický pohled na člověka a živou víru v Prozřetelnost a tak pomohla mnoha lidem k obrácení.

1 den. Kdo si neklade otázku o své identitě? Bože kdo jsem? Bůh odpovídá: „Ty jsi ta která nejsi.“ Pochopila, že zapomenout na sebe před tím, který je přináší radost z vědomí, že všechno je milost a přináší odvahu žít jako dlužník. Všechnu tíhu vkládám Bože na tebe. Život se tak stává jediným *Magnifikat*.

Bůh mluví ke Kateřině: „*Poznání ti vnukne pokoru tím, že ti odhalí, že sama nic nejsi, že bytí máš ode mne, který jsem tě miloval, tebe i jiné, dřív než jste byli. Tato nevýslovná láska k vám mě přiměla, když jsem vás chtěl znovu stvořit v milosti, abych vás obmyl a znovu zrodil v krvi svého jediného Syna, prolité s tak velkým ohněm lásky.*“

2.Den.

Bůh mluví ke Kateřině: „*Ty jsi ta, která nejsi. Já jsem ten, který jsem. Až budeš mít ve své duši takové poznání, nepřítel tě už nepřemůže, a ty unikneš každé jeho lsti: už nebudeš souhlasit s ničím, co je proti mým příkázáním, a bez nesnází získáš každou milost, každou pravdu, každé světlo...Jakmile takto poznáte mopu lásku, ty i moji ostatní služebníci budete ochotni až k smrti snášet všechna utrpení, bezpráví, potupy – slovy i skutky – ke slávě a ke cti mého jména...Ty znáš mne v sobě a z tohoto poznání vyvodíš vše nutné.... Když duše pozná svou nicotu, je pozvolna přivedena k poznání, jak dobrý je Bůh vůči ní, a z tohoto poznání vyplývá hluboká pokora, která je jako blahodárná voda uhasí oheň pýchy a rozněcuje oheň vroucí lásky...*“

3.den Moje vnitřní cela poznání sebe, je cela v níž se získávají pokora a vroucí láska. Ten kdo zná sebe, zná Boha a dobrotu Boží vůči sobě, proto ho miluje. Nezneklidňuje se, když ho svět pronásleduje, rád snáší nedostatky svého bližního. Ze své cely si vytvořil nebe a zůstává tam uprostřed námah a pokušení Dávla, než aby nacházel pokoj a odpočínutí mimo ni. Mimo svou celu umírá jako ryba na suchu.. Poznání je dar.(1.Kor 13,12) „*Když duše pomyslí, že ji Bůh tolik miluje, nemůže nemilovat. Ty rozptyluješ temnoty a vléváš jasnost, ty zaháníš vlhkost sebelásky, aby zůstal jen oheň lásky. Ty osvobozuješ srdce, neboť ve tvém světle poznává, jak velká je svoboda, kterou jsi nám dal, když jsi nás vytrhl z otroctví Dávla.*“

4.den Paměť, rozum, vůle musí být zmagnetizovány Bohem. Pokud magnet odstraníte, zůstanou jen vzpomínky na Boha a jeho dobrodiní, pamatujeme si už jen to, co chceme mít, nebo litujeme toho, co nemůžeme mít. Paměť musí žít láska. (Žalm 41) Každá generace má svá traumata, zranění a pády. Z nichž však může vzejít odpuštění, porozumění, obrácení, pokud máme paměť naplněnou světlem rozumu a vůlí milovat. Události, které neposloužily našemu setkání s Bohem, nechť jejím sítem propadnou. Ty ostatní sbíráme jako Marie (Luk 2,51, Ž 103) Když jsou paměť, rozum a vůle spojeny s Bohem, přebývá v nich Trojice. Paměť je od Otce, rozum je od Syna a vůle a odvaha je z Ducha. Díky tobě za tolik lásky, kterou nám poskytuješ.

5.den Ďábel nás chce naplnit skleslostí, sebeuspokojením. *„Kdybych znala jen sama sebe, propadla bych malomyslnosti, kdybych znala jen Boží dobrotu, propadla bych domýšlivost...Jidášovo zoufalství Boha zarmoutilo víc než jeho zrada. Jsme stvořeni jenom z lásky. Když cítíš, že jsi na dně myslí na Krista a on bude myslet na tebe. Když jsi spokojena sama se sebou sestup do údolí pokory (flp2,7). Pane přijď nám na pomoc.“*

6. den Svůj křesťanský život žijeme na křižovatce cest. (Jan 14,4-6) Most symbolizuje cestu pravdy (Jan 10,9) *„Ti kdo jsou pod mostem, se topí. Voda jim není oporou. Běhají za věcmi světa. Bůh udělal přes vodu most z Krista. Je pošetilý ten, kdo most odmítne a jde vodou. Když tvrdíme, že jedinou cestou je Kristus, neodsuzujeme ostatní cesty, protože každý člověk je dítětem Božím. Ale křesťan, který odmítá Kristův most, pohrdá milostí Boží. Nazývá zlo dobrem, klesá ve své nevědomosti a nevděčnosti. Lépe by bylo, kdyby nedostal světlo. Špatný věřící je horší než nevěřící, ale je ve výhodě, že se snadněji dostane k léku, zbývá-li mu nějaký záblesk víry.“*

7.Den Most Kristův má tři stupně. Stejně jako nohy nesou tělo, touha nese duši a oči začnou hledat od Kristových nohou srdce - lásku Krista. Druhý stupeň už nevidí sebe, ale jako opojen vínem, je opojen láskou Kristovou a vidí jen jeho. Na třetím stupni políbí Krista. Kristus byl probodený na boku, aby nám mohl odhalit tajemství svého srdce. Rána na boku je svatební komnata, kam se můžeme uchýlit. Kristus z kříže volá : *žízním* a my mu dáváme napít své lásky k němu. Žluč s octem mu podáváme, když podlehneme sebelásce. Dokonáno jest, jsou slova radosti, vše už je v Božích rukách. První stupeň je tedy šatna, kde se vlečeš z hříchu a vlastní vůle, druhý stupeň je svatební komnata, kde se oblečeš do svatebního šatu božské lásky a třetí je komnata s pokojným lůžkem, kde duše odpočívá, zcela odevzdaná Bohu.

8.den Poznání se nerodí v hlavě, ale v srdci. Jeden je náš učitel – Kristus. Kristus napsal knihu nikoliv inkoustem, ale krví. Bůh nám dal oko rozumu a vnitřní světlo víry. (luk10,21) Kristus zrušil dluh vznikající ze Zákona. (Kol2,14) *„Věčný otče jak nepochopitelné jsou tvé soudy. Bláhový člověk je nemůže pochopit a přesto pošetilí soudí tvá díla, přestože vidí jen skořápku a neuvědomují si nekonečnost tvé lásky vylité do duší tvých služebníků.“*

9.den milosrdenství světu. Bloud si říká, že Bůh není. Tvrdost srdce může zlomit jen láska. Kristova láska rozpustí i srdce z nejtvrdšího kamene. (Ž 51, Ž95, 6id 3,12-13). Je potřeba lítosti, svátosti smíření. Nic není chladnějšího, než křesťan lhostejný ke spáse druhých (Jan Zlatoústý)

10.den Mouchy ulétají před ohněm. Někdy si myslíme, že Krista na kříž dostala lidská zloba. Ale nad Kristem zvítězila nejsvětější láska. Ďáblové utíkají před těmi, jejichž srdce žhne Boží láskou, ale do vlažných srdcí proniknou, jako mouchy do hrnce. V době sklíčenosti nebo protivensství nebo pokušení zahání mouchy pouze vroucnost. I Kristus byl pokoušen Ďáblem a on projevil synovskou oddanost.

11.den Zdrojem rezignace je sklon žít podle toho co mne těší, řídit se přáním svých smyslů a vyhýbat se utrpení. Ježíš nevolil snadnější cestu nabízenou Ďáblem (Luk 4,13 , Mat 27,40) Zrušit pouto lásky, zrušit řeholi, manželství či jiné sliby. Výzva všeho nechat pochází od otce lži. (fil 3, 10, 18-19 , 4,1). „*O Lásko, nevýslovná Lásko, narouboval jsi na strom smrti, strom života a můžeš tak zachránit celý svět. Mocí svého roubu božství na naše lidstv, může naše duše věnovat pozornost jen tvé slávě a spáse duší.*“

12 den Někdy se cítíme ztraceni pro naši nevěrnost. Zmocní se nás pocit prázdnoty. Neodvažujeme se vstoupit do svého vlastního svědomí, a buď utíkáme vpřed, nebo hledáme vinu u druhých. Odejeme ze svého místa. Musíme pak znovu uznat své viny a obalit sebe nekonečným Božím milosrdenstvím. „*Nestačí se znovu zapojit do společenství, ještě je třeba vstoupit do sebe. Kdo nám odvalí kámen k našim hlubinám? Především musíme shodit lži, které namlouváme sami sobě. Pak Bůh pošle anděla lásky k Bohu a k bližnímu s odporem k hříchu. Vstává Kristus z mrtvých v mém hrobě? Důležitá je vytrvalost, jako známka mé pokory. Nevnučuji jinému svou vůli, nechávám mlčet svou sebelásku a zaujímám postoj očekávání. Evangelizuji sám sebe pevnými základy: naděje, láska a víra. Kristus se znovu objeví a nechává nás, abychom se jej dotkli.*“

13.den Nenávidět až do krve, tomu rozumí všichni. Milovníci krvavých lázní se kvůli tomu usazují v pohodlných křeslech kin. Kateřina však píše: „*Píši vám v jeho drahocenné krvi. Vykoupej s v krvi Kristově, tím že budeš myslet na jeho drahocennou krev prolitou z lásky. Spojením božství s člověčenstvím se Kristova krev stává nekonečným milosrdenstvím. (Ef 1,7)Vykoupej se ve svátosti smíření.. Byli jsme pokřtěni v jeho smrt (Řím 6,3), abychom v životě nebyli soustředěni na sebe.*“

14. Den Kateřina se zasvětila lásce k bližnímu. Je ochotna dát svůj život. Měla však skrytou nemoc. Soudila církve a její služebníky ze svého úhlu pohledu. Kateřina si nemoc uvědomí a dává jí Pánu. Její kritika církve už není plná sebelásky, ale vidí církve ve světle pošetilé lásky k Bohu. Na světě jsou tehdy dva papežové a proto se v Římě každý den chodí modlit k hrobu sv. Petra, přičemž cítí i svoji vinu : „*Dej světlo, svému náměstkovi. Bdi nad svými dětmi. Odpusť nám všechny nepravosti., nevědomost, nedbalost. Neudělala jsem pro církve, co jsem měla udělat.*“

15.den „*O Maria, což dnes nevzešel z tvého lůna Spasitel? Je to den milosti. Šiřitelko pokoje, ty jsi přinesla skrytý oheň, ty jsi nám dala chléb ze své mouky. Ó věčná Trojice, láska tě donutila, abys vyvedla ze svého lůna člověka. Bůh tě Maria upoutal jedinečnou láskou.*“ Přátelství mezi Bohem a člověkem se obnovilo v Marii. S Bohem bylo uzavřeno blízké příbuzenství, věčné a nerozlučitelné. Maria ukázala důstojnost člověka, ruka Boha do jejího srdce vepsala Trojici. Maria spolupracovala v klíčovém okamžiku dějin. Bůh zabušil na dveře její vůle, neučinil nic bez jejího souhlasu. A ona otevřela. V tom ukázala svoji sílu a svobodu. „*Utíkám se k tobě Maria.*“